

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 4, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 peseta, Un número, 4 quartos. — Surt a llum los dilluns ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, a rela trimestre; Estranger, 6.

VICTOR HUGO

Victor Hugo ha mort, estant de dol per tal motiu las lletres francesas y 'ls lliure-pensadors de tot lo mon.

Desde 'ls trette anys d' edat, Victor Hugo va donarse a conèixe ja com a poeta notabilíssim, no podentse dir d' ell lo mateix en política, puig que durant sa llarga vida ha militat en molt diferents y contraris partits, essent sols quan ja 's feu vell quan se lliberalisa y accepta després las ideas lliure-pensadoras, en las que molt consegüent ha mort.

De modo que Victor Hugo, al revés de casi tots los grans homes, ha comensat sa fama política als 50 anys d' edat, a pesar de comensarli de poeta quan encara era un noy.

Imperialista primer per tradició de familia, realista després y catòlich per influencias de sa mare, acabá per liberalisarse durant los últims temps de la monarquia francesa, comensant a ésser universalment conegut son nom com a lliberal en la emigració a que l'obligá lo segon imperi, després del cop d' Estat del 2 de Desembre.

Sa obra *Napoleon lo Petit*, escrita en lo desterro y baix la impressió de la infamia de Napoleon III, comensá sa fama universal.

Després de dinou anys de desterro en lo que va escriure sas mes notables produccions poéticas y filosóficas, com la *Llegenda dels Sigles* y *Los Miserables*, torná a París quan la revolució del 4 de Setembre, després de la cobardía de Sedan que soterrá l' imperi.

Sa historia desde aquest punt es sobradament coneguda pera que nosaltres nos entretinguem gaire recordantia.

Las ideas de llibertat se afirmaren mes y mes en Victor Hugo a mida que 'ls anys li anavan pesant. No semblava sino que 'l fret de la velleja dongués nova escalfor a son pit pera defensar las idea que de jove va combatre.

Trobantse accidentalment a Bruselas poch després dels successos de la celebre *Comuna de Paris*, lo govern de Bélgica va ferlo sortir de aquella nació per haber ofert sa casa als emigrants comunistas que se habian escapat de la carniceria de la Setmana Sangrenta.

Sas simpatias pe 'ls defensors de la *Commune* y per la Internacional las manifestá diferentes vegadas, lo mateix que l' ilustre Garibaldi. De aquí que també a Victor Hugo algú li afegeixi lo dictat de socialista, per mes que may hagués defensat cap idea concreta en aquest terreny.

Una violenta polémica ab lo bisbe d' Orleans, l' intolerant Dupanloup, recabá pera Hugo lo

dictat de despreocupat en materias religiosas devant de tot lo mon lliberal.

Arribá aquesta polémica al últim extrém quan lo bisbe tingué la osadia de dir en lletres de motllo malvat a Victor Hugo, y aquest li contestá que no volia discutir mes ab un boig.

De llavors ensa, a totas las grans manifestacions per la llibertat de conciencia ha anat unit lo nom de Victor Hugo, unint a sa corona de poeta sa reputació de enardit lliberal.

Sa popularitat, no la a París, sino per tota la Fransa, fou imponderable en aquestos últims anys, arribantse fins a fer festas en son honor, com foren las del 26 de Febrer de aquest any, ab motiu del 83 aniversari de son naixement.

Al baixar a la tomba Victor Hugo, també intentá lo clero catòlich cebarse en son cadavre, com feu ab en Littré. Lo mateix arquebisbe de París se oferí pera auxiliar cristianament a Hugo, pero aquest contestá que no tenia cap necessitat de tals auxilis, per repugnar a sa conciencia, y l' arquebisbe se 'n torná ab la cúa entre camas y rebent lo xasco propi de tot aquell que vol ficarse allí ahont no 'l demanan.

Y com aquí los que voltavan lo lit del malalt no era gent reaccionaria y catòlica, com la familia d' en Littré, ni la mes petita esperanza quedá al mitrat de París de poder convertir al ilustre lliure pensador... després de mort.

Victor Hugo, igual que 'l gran Garibaldi, tampoch ha pogut ésser *estafat*, com en Littré, *postumament*, a las ideas de llibertat de conciencia, no essent profanat son lit de mort per sectaris hipócritas y envilit.

¡Piorém una llàgrima a sa memoria, fent votz pera que la llavor llensada pe 'l gran poeta en los últims anys de la seva vida, fructifiqui ab prodigiosa reproducció en lo camp de la llibertat!

HA FET EFECTE

Vaya si n' ha fet!
Cualsevol forasté que dos ó tres mesos enrera hagués visitat la ciutat dels Comptes haguera sentit per tot arreu blasfemias y res més que blasfemias, renechs d' aquells que fan anar, després de mort, al infern, ab llenga, disbarats reconegrats y paraulas que, al passar per los llavis, increíble sembla que no 'ls escaldin.

¡Era un escàndol! ¡Per totas parts se sentian mots més profans que cristians!

Entravam en un café, y en un establiment luxós ja sabém que generalment hi entran personas vestidas ab roba de senyó; donchs de dos

bits més avall del nas de alguns de aquells milionaris sortian de tant en tant paraulas que ofendrian a cualsevol reconegut sant de altar.

Entravam en una carverseria concorreguda per animals racionals estraniers y a cada deu paraulas que 's poden dir de franch, sentiam un *dem un got, un saccarra mon di dieux ó un meca gusti m octo é dul*. Semblava que apostava a qui renegaria més; era ofensible aquell continuat bombardeig de renechs ingli-franco-italians. ¡De fastich, la roquina s' arronsava!

¡Y per los carers? ¡Deu de deu! ¡Vasulhisto! ¡Alló era la mar!

A lo millor sentiam un carreter que deixava anar de dugas en dugas tres ó quatre dotzenas de blasfemias de las mes caras, y ¡llis, flax!... garrotada que *te crió* y que 't criará al pobre animal que no volia moure las pantorrillas. La bestia no arrencava y lo seu company ¡vinga renegar y pegar! ¡Alló era cantar, tocar y dirigir la orquesta a la vegada! De sinfonias tan deliciosas ne sentiam tots los dias.

Podiam dir ab boca vuyda que estavam perduts tots, excepte los conservadors, los capelle-nets y las monjetas.

Un dia jòh dia dixó... varem llegir en lo diari, l' remey extraordinari pera un mal tan asquerós.

Un bando, escrit sense renegar, era 'l verda-der talisman que havia de ferlos entrar per lo bon camí. Aquell bando farà entrar moltas animas sense cos al cel.

Va ésser posar oli en un llum: al veure que pera dir tal renech se haurian de dar dugas pessetas, pera pronunciarne tal altre se havien de afuizar... deu rals, pera emitir una blasfemia un duro rodó y mitj ral de sello... tothom se posá sobre si y ningú sobre un altre.

Durant la primera setmana alguns, avessats a la letania renegada, tingueren d' obrir las bossas cada cinch minuts: conversavan y a lo millor, y quan més segurs se creyan, sentian un copet a la roba de la esquena y una veu casta que deya:

— Paisano.
— Qué quiere usted, cobrador de blasfemias?
— Tres pesetas: una y media por el taco que hace un momento acaba usted de soltar, y otra por la palabra fea de quinta clase que hace cinco momentos le ha salido de la boca.

Y per aquest estil vingas donar pessetas y més pessetas; hi hagué home, habitant en Gracia, que sortí del seu niu ab cinquanta duros y al arribar al Pla de la Boqueria no tenia més que sis rals y mitj. ¡Vinga renegar y pegar! ¡Alló era un gust! ¡Tothom va poguer fer passar las monedas falsas! ¡Tot ho varen cobrar en llautó!

Los carreters al moment varen espavilarse; pensaren que tant fàcil es dir una paraula bruta com una de neta cristiana, y que, de no comprendreho, s'haurian d'empenyar per renegar, l'endemà mateix que aparegués la pastoral ja tractaren la caballeria y la muleria ab amabilitat; si l'animal no 'ls caminava deyan ab tò de pacient; Alabat siga lo Santíssim Sagrament de tots los altars, estas cansada! pobreta, camina, Curra, camina... ¡ay verje santíssima!... y la mula, al sentirse tractada de verje, caminava al moment a pas de senyora presumida. A alguns carreters lo procediment 'ls produhi efecte desseguida, a altres las bestias se 'ls tornaren orgullosas y la costarà bastant temps pera ferlas creure a garrotadas y bonas paraulas.

De modo, que ningú renega ni vol renegar, porque tota nos hem convenut que es un luxo dels més cars. Hi ha algú que encara fa 'l fanfarron, pero li costa un dineral; los richs tenen totes las ventajias; si algun pobre ho vol fer no te altre remey que tancar-se sol en un quarto fosch y... ¡apat allí que renegui tant com vulgui fins que 'l cor de l'esquerria li digui: prou, blasfemo.

¡Ah, Barcelona, Barceloneta! ¡qui t'ha vist y qui t'veu! Lo diumenje passat un pagés, que feya mitj any que no havia estat en la ciutat, al notar un cambi tan radical preguntà si la gent que hi havia mitj any enera se n'havia anat y n'havia vingut de nova.

¡Es admirable! no 's cull un disbarat ben dit en lloch!

¡Ja ets de veure! las ordres eran terminants; en algunas casas ja s'veya 'l No se permite blasfemar, y a quell bando acaba de convence a tots los catòlichs, de grat y per forsa.

¡Oh benchit bando!

¡Ha fet això!... ¡Molt això!

PACO PRADOS

LA QUE FA PER MI

Aquella noya orgullosa que ningú del món li es prou, y que may del món un sou ha tingut, per 'nar rumbosa. La que un any viu rancorosa ab qui son neguill rebuda, poig vol que tothom s'atruixi a lo que ella 'lha d'pensar, y par ab may res disposa del que una mica s' descaixi...
Lo qu' es una noya així, la veritat, no fa per mi.

La rumboniga ullerrosa que sembla una flor pansada, porque troba que la vida es una carga penosa. La que tan sacrament gosa en mit d' istas enulladas, quan sola un rosol' apassada en compte de se 'l'opa un bon son hi fa petà d'auras y aromas volatils...
Lo qu' es una noya així, la veritat, no fa per mi.

Aquella que no té un zelu ni un rosol' per caure morta, y se 'n va de porta en porta y de sant Pere a sant Pau. La que a tothom jaxa blau ab las muntadas qu' explica, y no mira si embolica ni si pot posar curatanyas, renyinas, qüestions, patranayas, puig res se n' hi dona mica...
Lo qu' es una noya així, la veritat, no fa per mi.

La que sembla una neu-nyau, que may res heja trencat, pero que tot son passat y present, prou clar no 's veu. La que sempre la veridat pe 'l recones font lo xiu-xiu, y may sabreu lo que diu, poig las paraulas mateigs, y que quan li mouhen bregas de paraulas sab un niu...
Lo qu' es una noya així, la veritat, no fa per mi.

Aquella qu' es molt devota y no falta a missa un dia, y surt de la sagristia sempre molt vergonçosa. La que al veure 's posa sota de la tronsa, per mirar ab tot gust al capella que mou-mou diu lo rosari, y las robes al armari després li ajuda a deua...
Lo qu' es una dona així, la veritat, no fa per mi.

Aquella que no 's deu pena de dur llansos y talons, portant com porta 'ls gerrons que li arriban a la caçena. La que may sab posar camena quan li diuen per 'l rebentat qu' encara no s'ha rentat, y que porta a las orelles mes brases que las abelles en cent anys han fabricat...
Lo qu' es una noya així, la veritat, no fa per mi.

Aquella noya qu' escolta sola als joves presumits, deixantlos fer corre 'ls dits y 'ls costats acas solta. La qu' encara potar tal volta llegint sola sab confegir, y la veridat discutir ab los homes mes barbuts, y que la treuta de Hanote quan li saben contradiu...
Lo qu' es una noya així, la veritat, no fa per mi.

Aquella que sent a taule no menja may encadella, y que buoca la pasta després de dir una folia. La que fent la gata-maula sab ferse algun fregidat, y amagada a un recomat sui tenint una ampolleta ben guardada y tapada y plena de vi ranciat...
Lo qu' es una noya així, la veritat, no fa per mi.

Pero aquella menestrals que así ferbe tot y caré y té molt metz la escala. Aquella que sab dir cata, que guita, broda, cux rents, qu' així 'l fuch encun y vents, que may la veritat paradi, y que sem bona y honesta ab sa sort esta contenta...
Lo qu' es una noya així, es la que fa mes per mi.

E. DARRA

Quan ja era tirat lo numero de la setmana passada, varem rebre una invitació pera assistir al meeting que per la aprobació de unas bases de coalició republicanas convocava una comissió especial, no podent per nostra part donarne compte pe 'l motiu primerament indicat.

Després habem sapigut que s' han denunciat las bases de coalició que allí debian discutir, essent per tal motiu prohibida la reunió.

Res de lo que dihem pot estranyarnos, porque estém en uns temps que la paraula República ja fa agafar mal de ventre als governants.

Ni fusionistas y esquerrans ni esquerrans y fusionistas han pogut encara parir la ditxosa fórmula que té de fer felissos als espanyols y deixar tips als formulats.

A copia de dejunar de poder, prou arribarán a trobar la ditxosa formulata.

Pero 'ls pets seran quan vegin que a pesar de haber trobat la pedra filosofal, los conservadors no 's donan per entesos y continúan en lo poder... per tenir 'la confiança de la corona.

Després sera quan nosoltres comensarem a riure.

Y quan la coalició podrà comensar a donar fruits.

A la Seu d' Urgell s' han fet eleccions pera treure un diputat.

Lo govern no cal dir que tenia 'l seu amic destinat a representar la voluntat de aquells vehins.

Pero a n' aquestos no 's va ploure veures representats per un senyor Tort, y casi tothom va votar-ne un altre.

Pero fillets de Deu, ve 'l escritini, y alló si que tou miracle. Lo qui casi no habia obtingut cap vot ne treu molts de 'l urna, igual que si hagués sigut votat a paquets; ab qual espaviladura arribà casi a obtenir tants vots com son contrincant.

Pero a pesar de que contant tots los resultats parcials encara guanyava 'l candidat d' oposi-

ció, al ferse las sumas oficialment va resultar al revés, ab lo qual se demostra que las matemáticas del govern son diferentas de las de las demás personas.

Y 'l poble va entutismarse y tingué d' arnarhi la benemerita guardia a convenceis.

Tal es lo dret electoral dels espanyols.

Per Madrit va corre la bola, ab motiu dels desordres de la Seu, de que 'ls vehins habian agafat lo diputat ministerial y l' habian penjat d' un arbre pera servir d' escarmint.

Jo no ho asseguro, pero 'm sembla que mes de quatre deurian pensar:

Lástima grande que no sea verdad tanta belleza.

Pero senyors governants, ¡com quedém ab lo del modus vivendi? ¡Queda viu ó queda mort!

Per una part los fabricants conservadors felicitan al govern per haberse trencat lo ditxos modus vivendi, y per l' altra lo govern diu que no ha sigut res y que las cosas seguirán son curs natural.

Mentrestant los inglesos nos tractan d'... espanyols, y segons diuen, ab aixó la patria hi sufrix molt.

Donchs vegi, mentres la patria tinga conservadors al poder, no crech que pugua venirli res de mal.

S' entent, de mal com ells.

A la Carraca, y a Cádiz y a San Fernando, y no sé ahont mes, los marinos están que butan contra 'l ministre del ram per certas reformas que intenta introduhir en la marina de guerra.

¡Homes, si tan cremats esteu encara 'us queda un recurs!

Que ho preguntin a n' en Topete.

De cap y volta, es a dir, a lo Romero Robledo, lo ministre de la Gobernació ha prohibit la inoculació colérica del Dr. Ferrán.

Lo senyor Romero haurá pensat... Si jo necessito lo colera oficial per certs cassos apurats, no 'm convé que cap tarambana d' auctes de las ciencias me amagui 'l ou curant a tothom avant de tenirlo, y sobre tot, curant la por, que es lo pitjor mal.

Y ja 'm tenen lo ministre al telégrafo donant ordres coléricas de aquellas que tanta fama li han portat.

D' aquesta feta los microbis n' están molt agrahits.

En Romero vol fer estudiar lo sistema d' inoculació del Dr. Ferrán, per uns quants homes de la seva confiança.

Pero ara no 's pensin que aquestos homes tingan de ser metjes ni res que s' hi assembli.

No, senyors, no; lo cas es que siguin de confiança.

D' aquesta feta no estém pas curats de veure un dictamen científich oficial dihent que 'l microbi es una consecuencia de la bruticia que s' forma a las betas de las espardeñas del fill de Deu.

Y aquest dictamen esser suscrit per tres personas competents — Un betas y his; un espardeñer y un sagristá; trinitat que pot esser dignament presidida per un Lucientes, un Bosch y Fustigueras ó qualsevol altre calamitat per 'l estil.

Pero aixó sí: Marca conservadora y Genero de confianza. ¡Pobre Ferrán entre tals farizeus!

Per tota la provincia de Valencia se queixan y 's burlan dels acordonaments.

Pero 'l govern erre que erre.

Molt sera que aquestas fumigacions no acabin algun dia ab perfums de pólvora.

En Castelar diu que es molt patriótic qu' en Sagasta ocupi 'l poder per voluntat de D. Alfons y que 's deixin per sempre mes los medis revolucionaris.

¡Qui podria pensarse que D. Emilio, a la seva edat, encara estés tan de bromat?

Los comunalistas de Paris han fet manifestacions commemorant la horrosa Setmana Sangrenta del 71, durant la qual foren sacrificats CENT MIL TRABALLADORS.

A pesar del govern republicà i liberal de França, aquestes manifestacions també han sigut reprimides en sanch, donant la policia cargas a la bayoneta que han causat alguns morts i molts ferits.

Lo motiu de las cargas no fou mes que per portar los manifestants algunas banderas vermelles.

Tindrán rahó los comunalistas, lo dia que per la força se imposin, de usar sangrenias respallias.

La força bruta es una mala rahó, pero la responsabilitat mes gran cau sempre sobre aquell que primer l'ha usada, i may sobre aquell que s' defensa ab las mateixas armas ab que s' veu atacat.

Fa pochos dias a Madrid robaren lo rellotje al Director de la guardia civil.

Donchs ara l' han robat al president de la Audiencia, y a un magistrat del Tribunal Suprem.

Per aquest camí algun dia potser nos robïn tots los ministres.

Y ins escamotejïn lo pelau real ab sos habitants dintre.

Quins gangs!

En Pavia, l' héroe del 3 de Janer, tot sovint fa fer passeigs militars a la guarnició de Madrid.

Poch avans del cop d' Estat que l' feu celebrer, en perdó parlant, també se demostrà molt aficionat a n' aquestas diversiones.

Será veritat que sempre las mateixas causas produheixen iguals efectes.

Donchs vetaquí que ab aixó y un tip de cervesa...

Segueixen las denuncias de periódichs ab frecuencia conservadora. Serán aquestas las revifallas de la mort.

La Epoca, periódich ministerial, demana que s' castigui als que emigran d' Espanya. La petició no pot ser mes oportuna.

Com casi tots los espanyols productors nos estem morint de faim, lo millor es penjar al que s' queixi.

Es la única manera de fer que algun débil alabés al govern.

S' ha publicat un tomer de poesias capellanescas d' en Juanito Catalá (Joan Vilaseca), ab lo titol de Perfums espirituales, que ls dich que es de lo mes notable del género.

Están ilustradas pe l' nostre caricaturista senyor Moliné, i todas perteneixen al género ensotanat, habentnhí algunas que ja han vist la lum en nostras columnas.

Y en fi, pera que l' lector s' en puga fer mes càrrech, en lo número que vé ne publicarem alguna de las novias ab la mateixa ilustració del tomer, que no mes val dos rats i s' ven en tots los kioscos.

Los corresponsals de LA TRAMONTANA que n vulgan ne poden demanar en nostra Administració.

Apa, metjes, a ferse ricks. Se troba vacant la plassa de metje de la Bastida, dotada ab l' haber anyal de 25 pesetas, es a dir, ben prop de un quartillo de ral cada dia.

Vegin quin metje es capás de pretenir ser ministre podent aspirar a tals... canonjias.

Lo govern que 'ns fa felissos ha premiat ab 2.088 pesetas de plus a la policia de Madrid, los actes de vandalisme comesos en aquella Universitat.

No pot ja un govern arribar a mes... descaro.

Ni un país, al aguantarho, a menos... dignitat.

A UNA NENA

Te agrada, nena pierra, tenir la boja fatiera... Te agrada, nena pierra, tenir la boja fatiera, que quan veus a un capella, aver ab devocion pia y una dirli que Maria donari un bes a la meua... Te agrada, nena pierra, que quan veus a un capella, aver ab devocion pia y una dirli que Maria donari un bes a la meua... Te agrada, nena pierra, que quan veus a un capella, aver ab devocion pia y una dirli que Maria donari un bes a la meua...

—Donchs a mi tempsch. M. Garó

Lo pastor número 1 del remat de aquesta provincia senyor Catalá, aná dimars a la tarde a visitar las ovellas de Vilanova y Geltrú. Del corral de cal Anton Abat sortiren cosa de una dotzena de caps pelats acompanyats de molta canalla i música, que encars que fos de la capella no era del tot celestial.

L' Ajuntament aquesta vegada no ha estat per música ni per bisbes, ab lo qual ha fet molt santament, perquè sens dubte se recorda del paper poch lluit que li feu fer lo mitrat l' altre vegada que visitá Vilanova, y del miquel que los hi va donar quan lo varen invitar a la inauguració de la Biblioteca Balaguer, que ni tan sols se va dignar contestarlos.

Jo del senyor Bisbe ara excomunicaria al Ajuntament. Y jo del Ajuntament despres excomunicaria al Bisbe, y en paus. Y tots contents.

A conseqüencia dels molts robos de iglesias que hi han hagut en lo bisbat de Pamplona, lo capità menaya d' aquellas ovellas ha recomenat als rectors que posin avisadors y campanetas electricas per tot, a fi de veure si aixís evitaran los robos d' eynas sagradas.

Per supost que vostés se n' en riuran de tals precaucions. Com si per agafar aquesta mena de lladres se tingüés de sortir de las sagristias...

La gent llanuda de Vilanova y Geltrú (que ara també hi abunda perquè es moda), sortiren a fer un arrós lo diluns de Pasqua a cosa de una hora i mitja de la vila, a casa de una tal senyora Lourdes, imitació d' aquella senyora francesa que cura gepes de bolidos tirantli aygua beneyta.

Com sempre que ls devots surten a pasturar tornan ab un miracle, lo del diluns fou lo següent:

Una piadosa, cándida y cristiana senyora que misticament preparava l' arrós ab pollastre, va passar massa arrambada a un dels animals que acompanyavan als excursionistes (no vull dir un capella, sino un cavall), qual bestia, de fixo que pera adorar al Deu que l' va fer, va aixecar las ancas, dirigi las ferraduras al cel, y job miracle! pe l' camí hi trobá las barres de la cándida senyora, que al rebre tal inesperada visita agrahidias besaren la terra, admirant en tot la bondat de Deu.

Devant tant providencial fracás los pelegrins deixaren l' arrós ab tota la compungió de sos ventrells que s' removian desesperats, y carregant en un carro, tirat per la causa, l' efecte del miracle, tornaren a sas llars suspirant per la cansola y meditant sobre l' estar a que veyan reduhidas las católicas barres de la mal ferida senyora del arrós.

Nosaltres, lectors heretjics, consolemnos piadosament pensant que no poden succehirnos aquestas cosas per via de miracle.

Un capella de Hoyós (Gusdalajara), a pesar de que ja ha cumplert vuytanta anys, encara se conserva molt frescot y té quatre donas a son servey, que totas li han donat fruit.

De celibats d' aquestos qualserol sultan ne pendria.

Atenció. Retallo y enganxo del Diario de Vigo.

Anteayer se armó un fuerte escándalo en la iglesia de Corçon.

Al pasar el sacristan cerca de una mujer que estaba rezando, le dió un fuerte empujón, y al doctre esta tuviese cuidado de no volver a tropiezar, le contestó con una lluvia de insultos; lo cual, visto por una hija de la agrahida, descargó sobre la cabeza del sacristan un lanzamiento que le hizo caer en tierra.

Vaja, que tals funcions, no poden per menos que despertar l' ahició a anar a missa.

Jo hi aniria tan sols per veure escenas com aquesta.

Lo Rutlleri eclesiástich de Tarragona se queixa de la conducta poch moral dels seminaristas d' aquella capital.

Eons capellans farán. Pruu nos darán assumpto per sueltos més de trenta vegadas.

Aixó sí que es fort.

Lo bisbe de Salamanca dona un premi a una obra per son catolicisme a proba de bomba, y Roma excomunicant lo mateix libre per encàrrech del infalible.

Vaja, d' aquest fet n' hi ha per llogarhi majordonas.

XARADA

Ha tres ports la senyora; dos tres a la cuyna hi ha... Fatal! ja la troch... ja es hora! —Donchs paga la multa. Ayda! ANDRUBAL

GROGUEFICH

++ C G I 1885 AN Maig C GITA N RICH NARRAT

SOLUCIONS

A LAS CAPORIAS DEL NÚMERO PASSAT. ANAGRAMA: — CASAI, CASIE, TACAI, TACIA. ACENTUARIU: — Capella. Capella.

CONTINUACIÓ DE

LOS SET PECATS CAPITALS

(DOCTRINA CARCA)

Lo quart IRA

Lo quint GOLA

Lo sisé ENVEJA

Lo seté PERESA

CONTRA AQUESTOS SET PECATS HI HA SET VIRTUTS

Contra ira PACIENCIA

Contra gola ABSTINENCIA

Contra enveja CARITAT

Contra peresa DILLIGENCIA